

VINDARNA PÅ CAMINO ISLAND

JOHN GRISHAM

Vindarna på Camino Island

Översättning Kjell Waltman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se

ISBN: 978-91-0-018851-1
Amerikanska originalets titel: Camino Winds
Copyright © 2020 Belfry Holdings, Inc
Översättning: Kjell Waltman
Omslag: Sofia Scheutz
Tryck: ScandBook, EU 2021

Kapitel ett

LANDKÄNNINGEN

1

Leo virvlade till liv i slutet av juli över östra Atlantens oroliga vatten, cirka tvåhundra distansminuter väster om Kap Verde. Han upptäcktes snart från rymden, blev vederbörligen namngiven och klassades utifrån vindstyrkan som bara ett tropiskt lågtryck. Inom några timmar hade han uppgraderats till en tropisk storm.

I en månad hade kraftiga torra vindar svept över Sahara och kolliderat med den fuktiga luften i fronterna längs ekvatorn, vilket hade gett upphov till de virvlande luftmassor som nu rörde sig västerut som om de sökte sig mot land. När Leo inledde sin färd hade han tre namngivna oväder framför sig, alla i en hotfull rad som riskerade att drabba Västindien. Alla tre skulle till slut följa sina förväntade banor och föra med sig kraftiga regn till öarna men inget mer än så.

Redan från början var det dock uppenbart att Leo skulle bege sig dit ingen hade förutsett. Han var betydligt mer nyckfull . . . och livsfarlig. När han äntligen ebbade ut av utmattning över amerikanska Mellanvästern hade han fått skulden för fem miljarder dollar i egendomsskador och trettiofem dödsfall.

Innan dess hade han dock inte ödslat någon tid på några klassificeringar utan snabbt avancerat från tropiskt lågtryck till tropisk storm till fullt utvecklad tropisk orkan. Som en tropisk cyklon i kategori tre och med en vindhastighet på femtiofyra meter per sekund slog han rakt ner på Turks- och Caicosöarna, blåste bort flera hundra bostäder och orsakade tio dödsfall. Han passerade strax söder om distriktet Crooked Island, vek av en aning åt vänster och satte kurs på Cuba innan han sedan hejdade sig söder om Andros. Hans öga försvagades medan luften gick ur honom, och han släpade sig vidare över Cuba, återigen som ett oansenligt lågtryck med gott om regn men med föga imponerande vindstyrka. Han svängde söderut i tid för att hinna orsaka översvämning på Jamaica och Caymanöarna, men sedan, under en häpnadsväckande tolvtimmarsperiod, reorganiserade han med ett fulländat öga och vände norrut mot Mexikanska golfens varma, inbjudande vatten. Hans spårare drog en rak linje mot Biloxi, det vanliga målet, men vid det laget visste de bättre än att försöka göra några förutsägelser. Leo verkade vara egensinnig och inte bry sig om deras väderprognosmodeller.

På nytt växte han snabbt till sig i storlek och hastighet, och på mindre än två dagar hade han fått ett alldeles eget extrainsatt nyhetsprogram på tv, och i Las Vegas gav man odds på var han skulle hamna. Massor med tanklösa kamerateam ilade rakt in i vargens gap. Varningar utgick från Galveston till Pensacola. Oljebolagen fick bråttom att få ut de tiotusen plattformsarbetarna från Mexikanska golfen, och höjde som vanligt priserna för den goda sakens skull. I fem delstater aktiverade man sina evakueringsplaner. Guvernörer höll presskonferenser. Båt- och flygplansflottor skyndade sig att inta nya positioner inåt landet. Leo vek av åt först nordost, sedan nordväst, men rörde sig ändå allt längre norrut och verkade efter att ha övergått i kategori fyra ödesbestämd att åstadkomma en historisk och otäck landkänning.

Och sedan hejdade han sig igen. Fyrahundraåttio kilometer söder om Mobile låtsades han vika av åt vänster, inledde en långsam vändning österut och försvagades avsevärt. I två dagar tuffade han på med Tampa i sikte och vaknade sedan plötsligt till liv igen, nu i kategori ett. För omväxlings skull fortsatte han att hålla rak kurs, och hans öga passerade över St Petersburg med en vindstyrka på fyrtiofyra meter per sekund. Det blev kraftiga översvämningar, kraftledningarna slogs ut och rangligare hus jämnades med marken, men inga dödsfall rapporterades. Sedan följde han Interstate 4 och släppte tvåhundra-femtio millimeter regn över Orlando och tvåhundra millimeter över Daytona Beach innan han lämnade fastlandet, återigen som ett tropiskt lågtryck.

De trötta meteorologerna tog farväl av honom medan han linkade ut i Atlanten. Deras väderprognosmodeller drev honom ut till havs där han inte skulle komma att göra något värre än att skrämma några fraktfartyg.

Men Leo hade andra planer. Tvåhundra distansminuter rakt öster om St Augustine vände han norrut och rörde sig allt fortare medan virvlarna runt ögat tätnade för tredje gången. Väderprognosmodellerna möblerades om och nya varningar utfärdades. I fyrtioåtta timmar rörde han sig stadigt framåt och tilltog i styrka medan han iakttog kusten, som om han höll på att välja ut sitt nästa mål.

2

Inne på Bay Books i den lilla staden Santa Rosa på Camino Island var ovädret det enda som expediterna och kunderna pladdrade om. Faktum var att alla på hela ön – liksom alla andra, från Jacksonville i söder till Savannah i norr – höll ögonen på Leo och oavbrutet talade om honom. Vid det här laget var de flesta

välunderrättade och kunde på goda grunder säga att inga kuster i Florida norr om Daytona hade drabbats direkt på flera decennier. Orkanerna hade många gånger snuddat vid dem medan de skyndade norrut mot South och North Carolina. En teori var att Golfströmmen sextio distansminuter ut till havs tjänstgjorde som en skyddande barriär för Floridas kuster och att den nu skulle skydda dem igen mot den odräglige Leo. En annan teori var att turen höll på att ta slut och att det var dags för den Stora Stormen. Väderprognosmodellerna var ett hett samtalsämne. Nationella orkancentret NHC i Miami höll för närvarande på att plotta en bana som skickade Leo längre ut till havs utan landkänning. Men européerna lät honom landa söder om Savannah, nu i kategori fyra, med väldiga översvämningar i de låglänta områdena. Men om det var något som Leo hade bevisat så var det att han struntade fullständigt i väderprognosmodeller.

Bruce Cable, Bay Books ägare, höll ett öga på The Weather Channel medan han krängde böcker och skällde på personalen. Det fanns inte ett moln på himlen, och Bruce bekände sig till legenden om att Camino Island var immun mot farliga orkaner. Han hade bott där i tjugofyra år och aldrig varit med om en enda förödande storm. Hans butik anordnade minst fyra författarläsningar i veckan, och följande kväll var det dags för ett större framträdande. Inte skulle väl Leo störa den trevliga hemkomstillställning som Bruce hade planerat för en av sina favoritförfattare.

Mercer Mann var på väg att avsluta en enormt lyckad två månader lång sommarturné. Hennes andra roman, *Tessa*, var för närvarande branschens snackis och en av de tio mest sålda böckerna på alla listorna. Recensionerna hade varit lysande, och den sålde snabbare än vad någon hade förväntat sig. Med etiketten litterär fiktion, till skillnad från de populära genrerna, hade den verkat vara bestämd för de lägre pinnhålen på listorna, om den överhuvudtaget skulle ha hamnat på någon av dem. Förlaget och författaren hade drömt om att sälja sammanlagt

trettio tusen exemplar av den inbundna och e-boksutgåvan, men de förväntningarna hade redan överträffats.

Mercer hade djupa rötter på ön, eftersom hon som liten hade tillbringat somrarna hos sin mormor Tessa, som var romanens inspirationskälla. Tre år tidigare hade hon bott en månad i familjestugan på stranden och lyckats trassla in sig i en härva av lokala intriger. Hon hade också haft en kortvarig fling med Bruce – bara ett i hans långa rad av små kärleksmöten.

Men Bruce hade inga tankar på en ny fling, åtminstone försökte han intala sig att han inte hade det. Han var upptagen med att driva butiken och trumma ihop en åhörarskara till Mercers stora event. Eftersom Bruce alltid lyckades få ihop publik och få rotation på boklagret var Bay Books en viktig motor i den nationella kretsen av oberoende boklådor. New York-förlagen skrek efter att få sina författare till ön, och många av dem var unga kvinnor som var ute på turné och ville roa sig. Bruce älskade författare: han bjöd dem på härliga middagar, puffade för deras böcker och festade med dem.

Mercer hade varit med om allt det där och tänkte inte göra om det, främst därför att hon hade med sig sin nye pojkvän på sommarturnén. Bruce brydde sig inte om det. Han var bara glad över att hon befann sig på ön och hade haft stor framgång med en storartad ny roman. Han hade läst korrekturet för ett halvår sedan och puffat för boken ända sedan dess. Som vanligt när han tyckte om en bok hade han skickat massor med handskrivna brev till vänner och kunder och sålt in *Tessa*. Han hade ringt bokförsäljare över hela landet och uppmuntrat dem att köpa in många exemplar. Han hade pratat med Mercer i timtal i telefon och gett henne råd om vilka boklådor hon borde besöka under turnén och vilka hon borde undvika, vilka recensenter hon kunde strunta i och vilka hon borde ägna tid åt. Han hade till och med gett henne vissa oombedda redaktionella förslag, av vilka hon hade uppskattat vissa och struntat i andra.

Tessa var hennes genombrottsroman, hennes gyllene ögonblick att etablera den karriär som Bruce hade trott på ända sedan hennes första bok, som till stor del hade blivit förbisedd. Hon hade aldrig slutat avguda Bruce, oavsett deras lilla fling, och han hade förlåtit henne det ganska allvarliga förtroendebrott som hon hade gjort sig skyldig till. Han var en älskvärd men skälmaktig figur och en obestridd kraft i bokförsäljningens brutala värld.

3

Dagen före sitt framträdande skulle Mercer träffa Bruce för att äta lunch på en restaurang i slutet av Main Street i Santa Rosa, sex kvarter från bokhandeln. För Bruce var lunch alltid liktydigt med en restaurang i centrum med en eller ett par flaskor vin, vanligen tillsammans med en säljare eller besökande författare eller någon av de ortsbor som han stöttade. Affärluncher med kvitton som sparades åt revisorn. Han infann sig några minuter i förväg och gick raka vägen till sitt favoritbord på uteplatsen med utsikt över den hektiska hamnen. Han flirtade med servitrisen och beställde en flaska sancerre. När Mercer dök upp reste han sig och kramade om henne och gav Thomas, hennes följeslagare nuförtiden, ett rejält handslag.

De slog sig ner, och Bruce höllde upp vin. Leo måste naturligtvis diskuteras, eftersom han fortfarande befann sig där ute, men Bruce avfärdade honom snabbt som bara ett störande inslag. ”Han är på väg mot Nags Head”, sa han självsäkert.

Mercer var sötare än någonsin: hon hade klippt sitt långa mörka hår lite kortare, och de nötbruna ögonen tindrade av all den framgång som en bästsäljare kunde föra med sig. Hon var trött på turnén och glad över att ha den bakom sig, men hon njöt också av stunden. ”Trettiofyra framträdanden på femtioen dagar”, sa hon med ett leende.

”Du har tur”, sa Bruce. ”Förläggare gillar inte att lägga ut pengar numera, som du vet. Du är en dundersuccé, Mercer. Jag har läst arton recensioner, alla utom en positiva.”

”Läste du den i Seattle?”

”Den idioten gillar inget. Jag känner honom. När jag såg recensionen ringde jag upp honom och skällde ut honom.”

”Men Bruce, du kan inte mena allvar?”

”Det är mitt jobb. Jag skyddar mina författare. Om jag någon sin träffar honom så slår jag honom på käften.”

”Klipp till honom från mig också”, skrattade Thomas.

Bruce höjde glaset. ”Kom igen nu, skål för *Tessa*. Nummer fem på Times lista och på väg upp.”

De drack skålen. Mercer sa: ”Jag har fortfarande svårt att fatta det.”

”Och ett nytt avtal”, sa Thomas och gav henne en förstulen blick. ”Kan vi avslöja det?”

”Det har ni redan gjort”, sa Bruce. ”Berätta nu. Jag vill veta allt.”

Mercer log igen och sa: ”Min agent ringde mig i morse. Viking erbjuder mig en nätt summa för ytterligare två böcker.”

Bruce höjde glaset igen och sa: ”Fantastiskt. De vet vad de gör, de där. Gratulerar, Mercer. Underbar nyhet.” Bruce ville förstås höra alla de närmare detaljerna, särskilt hur mycket den ”näta summan” uppgick till, men han hade en ungefärlig uppfattning. Mercers agent var ett gammalt proffs med hårda nypor som kunde branschen och nu kunde förhandla fram ett sju-siffrigt avtal för två böcker. Efter åratals slit var Mercer Mann nu på väg in i en helt ny värld.

”Och de utländska rättigheterna?” frågade Bruce.

”Vi börjar sälja dem i nästa vecka”, sa hon. Mercers första böcker hade knappt sålt här hemma. Det hade inte blivit några royalties från utlandet.

Bruce sa: ”Britterna och tyskarna kommer att snappa upp den.

Fransmännen och italienarna kommer att älska *Tessa* när den blir översatt, det är en berättelse som går hem hos dem, och de kommer att bli lätta att förhandla med. Du kommer att vara översatt till tjugo språk innan du vet ordet av, Mercer. Det här är otroligt.”

Hon såg på Thomas och sa: ”Du fattar vad jag menar, va? Han kan branschen.” De klingade med glaset igen just som servitrisen närmade sig.

”Det här kräver champagne”, tillkännagav Bruce och beställde sedan snabbt en butelj innan någon hann komma med några invändningar. Han frågade om turnén och ville höra skvallret om alla butikerna hon hade besökt. Han kände praktiskt taget varenda seriös bokförsäljare i hela landet och besökte så många som möjligt. Semester för Bruce innebar en vecka i Napa eller i Santa Fe, för att äta och dricka vin, men också för att spana in de bästa oberoende boklådorna och nätverka med ägarna.

Han frågade om Square Books i Oxford, en av hans favoriter. Bay Books hade haft den som förebild. Numera bodde Mercer i Oxford och undervisade i kreativt skrivande vid Mississippi-universitetet, en tvåårig anställning med ett år kvar och en förhoppning om en fast plats. Framgången med *Tessa* skulle, åtminstone enligt Bruces uppfattning, få henne att hamna på banan mot en fast tjänst, och han grubblade över olika sätt att hjälpa till.

Servitrisen hällde upp champagne och tog emot deras beställningar. De skålade på nytt för det nya avtalet, och det kändes som om tiden stannade.

Thomas, som inte hade gjort mycket mer än att lyssna, sa: ”Mercer varnade mig för att du tar dina luncher på stort allvar.”

Bruce log och svarade: ”Sannerligen. Jag jobbar från tidigt på morgonen till sent på kvällen, och vid tolvsnåret måste jag komma bort från butiken lite. Det är min ursäkt. Efter lunchen brukar jag ta en tupplur.”

Mercer hade varit undvikande när det gällde sin nye vän. Hon hade gjort det klart att hon hade träffat någon och att denne

skulle få hela hennes uppmärksamhet. Bruce respekterade det och var uppriktigt glad över att hon hade hittat stadigt sällskap, som inte heller såg så illa ut. Thomas verkade vara uppåt trettio, några år yngre än Mercer.

Bruce började förhöret: ”Mercer nämnde att du också skriver.”

Thomas log och sa: ”Ja, och är helt outgiven. Jag är en av hennes masterstudenter.”

Bruce småskrattade och sa: ”Aha, jag fattar. Ligger med lära-
ren. Då blir det fina betyg.”

”Lägg av, Bruce”, sa Mercer, men hon log.

”Vad har du för bakgrund?” frågade Bruce.

Thomas sa: ”Examen i amerikansk litteratur vid Grinnell. Tre år som anställd skribent på The Atlantic. Har frilansat för ett par nättidskrifter. Ett trettiotal noveller och två förfärliga romaner, alla passande nog outgivna. Jag hänger på Mississippuniversitetet och försöker bli klar med mastern medan jag funderar på framtiden. De senaste två månaderna har jag burit hennes bagage och haft sjukt kul.”

Mercer tillade: ”Livvakt, privatchaufför, pressagent och privatsekreterare. Och han skriver jättebra.”

”Jag skulle gärna läsa något du har skrivit”, sa Bruce.

Mercer såg på Thomas och sa: ”Jag sa ju det. Bruce vill alltid gärna hjälpa till.”

Thomas sa: ”Okej. Jag hör av mig så fort jag har något som är värt att läsa.”

Mercer visste att Bruce före middagen skulle gå ut på nätet och gräva fram allting som Thomas hade skrivit för The Atlantic och alla andra tidskrifter och skapa sig en ganska bestämd uppfattning om hans talanger.

Krabbsalladerna serverades och Bruce hällde upp mer champagne. Han noterade att hans båda gäster än så länge drack försiktigt. Det var en vana som han inte kunde bli av med. Bruce hade lagt märke till det vid varenda lunch- och middagsbord, i

varenda bar. De flesta av de kvinnliga författare som han bjöd ut drack med måtta. De flesta männen drack rejält. Några var nyktra alkoholister, och i deras sällskap höll sig Bruce strängt till iste.

Han såg på Mercer och sa: ”Och din nästa roman?”

”Lägg av nu, Bruce. Jag lever i stunden och skriver ingenting just nu. Vi har två veckor kvar här innan terminen börjar, och jag är fast besluten att inte skriva en enda rad.”

”Klokt, men vänta inte för länge. Det där tvåboksavtalet kommer att bli tyngre med tiden. Och du kan inte vänta i tre år med att skriva nästa roman.”

”Okej, okej”, sa hon. ”Men jag kan väl i alla fall få några dagar ledigt?”

”En vecka, inte mer. Du, det blir en jättekul middag i kväll. Känner ni för det?”

”Ja, det är klart. Hela gänget?”

”De skulle aldrig missa det. Noelle är i Europa, och hon hälsar så mycket, men alla andra är riktigt spända på att få träffa dig. De har läst boken allihop och älskar den.”

”Och hur är det med Andy?” frågade hon.

”Fortfarande nykter, så han kommer inte att vara med. Hans förra bok var ganska hyfsad och sålde bra. Han skriver mycket. Ni kommer att stöta på varandra.”

”Jag har tänkt mycket på honom. Han är en sådan rar man.”

”Det är bra med honom, Mercer. Gänget håller fortfarande ihop och ser fram emot en lång middag.”

4

Thomas ursäktade sig för att gå på toaletten, och så fort han hade gått böjde sig Bruce fram över bordet och frågade: ”Vet han om oss?”

”Vadå om oss?”

”Har du redan glömt det? Vår lilla weekend ihop. Det var riktigt trevligt, vill jag minnas.”

”Har ingen aning vad du pratar om, Bruce. Det har aldrig hänt.”

”Kör för det. Det är okej för min del. Och inget om manuskripten?”

”Vilka manuskript? Det där är en del av mitt förflutna som jag försöker glömma.”

”Underbart. Ingen vet något utom du, jag, Noelle och så de som betalade lösensumman förstås.”

”Jag säger inget.” Hon drack lite vin och böjde sig sedan själv fram. ”Men var är alla pengarna, Bruce?”

”Begravda offshore och förräntar sig. Jag har inga planer på att röra dem.”

”Men det är ju en förmögenhet. Varför jobbar du fortfarande så hårt?”

Ett stort leende, en stor klunk. ”Det här är inte arbete, Mercer. Det här är den jag är. Jag älskar den här branschen och jag skulle vara alldeles vilsen utan den.”

”Inbegriper branschen fortfarande fuskande på svarta börser?”

”Nej, det är klart att den inte gör. Det är alldeles för många som håller ögonen på mig just nu, och uppriktigt sagt så har jag inget behov av det längre.”

”Så du har slagit in på den smala vägen?”

”Rena promenadstigen. Jag älskar boksamlarvärlden, och jag köper ännu mer numera, alltid lagligt. Emellanåt får jag ett erbjudande om något suspekt. Det pågår fortfarande mycket stölder där ute, och jag måste erkänna att jag känner mig frestad ibland. Men det är alldeles för riskabelt.”

”För ögonblicket.”

”För ögonblicket.”

Hon skakade på huvudet och log. ”Du är oförfädd, Bruce.

En oförbätterlig flirtare, kvinnotjusare och boktjuv.”

”Visst, och jag kommer också att sälja fler exemplar av din bok än någon annan. Du kan inte annat än älska mig, Mercer.”

”Jag skulle inte kalla det kärlek.”

”Okej. Dyrkan, då?”

”Det kan jag pröva. På tal om något helt annat, är det något jag borde känna till om i kväll?”

”Tror inte det. Alla är spända på att få träffa dig igen. De undrade lite när du försvann för tre år sedan, men jag täckte upp för dig och sa att du hade något familjedrama därhemma, var nu hemma kan vara någonstans. Sedan fick du några lärarjobb och har bara inte haft tid att komma tillbaka till ön.”

”Samma rollista?”

”Ja, minus Noelle, som jag sa. Andy tittar väl in och tar ett glas vatten och säger hej. Han brukar fråga om dig. Och vi har en ny författare som du kanske tycker är intressant. Han heter Nelson Kerr och är före detta advokat vid en stor byrå i San Francisco. Han skvallrade på en klient, en leverantör till försvaret som olagligt sålde militära hightechgrejer till sådana där trevliga typer som iranier och nordkoreaner. Det var en stor skandal för tio år sedan eller så, men nu är det glömt sedan länge.”

”Varför skulle jag läsa om det?”

”Nej, det är klart, men hursomhelst så dog hans karriär ut, men han drog in tonvis med stålar när han blåste i visslan. Nu håller han sig undan liksom. Strax över fyrtio, frånskild, inga barn, håller sig för sig själv.”

”Det här stället drar till sig de missanpassade, va?”

”Det har det alltid gjort. Han är trevlig men säger inte mycket. Köpte en schyst lägenhet nere vid Hilton. Reser mycket.”

”Hans böcker då?”

”Han skriver om sådant han känner till: internationell vapensmuggling, penningtvätt. Bra thrillers.”

”Låter gräsligt. Säljer han?”

”Så där, men han har potential. Du skulle inte gilla det han skriver, men du kommer nog att gilla honom.”

Thomas kom tillbaka, och samtalet övergick till den senaste förlagsskandalen.

5

Bruce bodde i ett viktoriantskt hus på tio minuters gångavstånd från Bay Books. På eftermiddagen, efter den obligatoriska lunchsiestan inne på kontorsrummet, lämnade han butiken och gick hem för att ordna med middagen. Till och med mitt i sommaren föredrog han att servera sina snofsiga måltider under ett par gnisslande gamla fläktar ute på verandan, intill den porlande fontänen. Hans favoritkök kom från södra Louisiana, och för kvällen hade han anlitat Chef Claude, en äkta cajun som hade bott på ön i trettio år. Denne befann sig redan i köket och visslade medan han rörde om i en stor koppargryta på spisen. De småretades en stund, men Bruce visste bättre än att dröja sig kvar. Köksmästaren gillade att prata och glömde lätt bort maten när han var upptagen med ett samtal.

Temperaturen höll sig runt trettio grader och Bruce gick upp på övervåningen för att byta om. Han drog snabbt av sig sin dagliga bäckeböljakostym och fluga och tog på sig ett par sjabbiga shorts och en T-shirt; inga skor. När han var tillbaka i köket öppnade han två kalla ölflaskor, gav köksmästaren den ena och tog med sig den andra ut på verandan, där han satte igång med att duka.

I sådana här stunder saknade han verkligen Noelle. Hon importerade antikviteter från Sydfrankrike och var mästare på att dekorera. Hennes favoritsyssla var att ordna bordsuppsättningar inför middagsbjudningar. Hennes samling av vintageporcelain, -glas och -bestick var häpnadsväckande och växte oavbrutet. En del köpte hon in till butiken, men det sällsyn-

taste och vackraste behöll hon för eget bruk. För Noelle var ett praktfullt bord en gåva till gästerna, och ingen kunde duka som hon. Hon fotograferade ofta bordsuppsättningarna både före och under middagen så att hon kunde rama in de bästa och låta kunderna beundra dem.

Bordet var tre och en halv meter långt och hade i hundratals år använts på en vingård i Languedoc. De hade hittat det för ett år sedan när de ägnade en månad åt en shoppingfest. Med oförtjänta pengar på fickan hade de praktiskt taget plundrat Provence och köpt så mycket att de hade tvingats hyra in sig på ett magasin i Avignon.

På en skänk i matsalen hade Noelle omsorgsfullt ställt fram det perfekta porslinet. En antik porslinsuppsättning som hade handmålats åt en föga framstående greve på 1700-talet. Massor med silverbestick: sex delar till vart och ett av de tolv kuverten. Och massor med glas till vatten, vin och digestif.

Vinglasen var ofta problematiska. Noelles franska förfäder drack tydligen inte lika mycket som Bruces amerikanska författare, och de gamla glasen rymde knappt mer än nio centiliter när de var fyllda till brädden. Vid en blöt middagsbjudning för flera år sedan hade Bruce och hans gäster blivit frustrerade av det ständiga behovet att fylla på de nätta små glasen var tionde minut eller så. Sedan dess hade han insisterat på mer moderna varianter: rödvinsglas som rymde tjugofem centiliter och vitvinsglas som rymde tjugo centiliter. Noelle, som inte drack mycket, hade gett med sig och hittat en samling bågare från Bourgogne som skulle ha imponerat på ett irländskt rugbylag.

Intill porslinet fanns en detaljerad skiss av den korrekta dukningen som hon hade förberett innan hon åkte hemifrån tre dagar tidigare. Bruce satte igång med att ordna bordstabletterna i linne, bordslöparna i siden, kandelabrarna och sedan porslinet och glasen. Floristen infann sig och tjafsade om bordet medan hon ordnade om saker och ting och käbblade med Bruce. När

bordet – enligt henne – var perfekt tog Bruce ett fotografi och skickade det till Noelle, som befann sig någonstans i Alperna tillsammans med sin andre manlige följeslagare. Dukningen var av tidskriftskvalitet och redo för ett dussin gäster, men med deras middagar var det exakta antalet aldrig säkert förrän maten serverades. Ofta dök tillfälliga gäster upp i sista stund och bidrog till festligheterna.

Bruce gick ut i köket och tog fram en ny öl ur kylskåpet.

6

Cocktails skulle serveras klockan 18.00. Men eftersom gästerna var ett gäng författare skulle ingen våga infinna sig före sju. Myra Beckwith och Leigh Trane dök upp först och steg in utan att knacka. Bruce mötte dem ute på verandan och blandade till en rom och sodavatten åt Leigh och hällde upp en stout ale åt Myra.

Damerna hade varit ett par i över trettio år. Som författare hade de haft svårt att klara räkningarna tills de upptäckte att de kunde skriva mjukporromaner i romancegenren. De hade spottat ur sig hundra sådana under en massa olika pseudonymer och tjänat tillräckligt för att kunna dra sig tillbaka till ön och leva i ett pittoreskt gammalt hus alldeles runt hörnet från Bruce. Båda var numera runt sjuttiofem och skrev inte mycket längre. Leigh uppfattade sig själv som en plågad litterär konstnär, men hennes prosa var ogenomtränglig, och hennes romaner – de få som hon hade fått utgivna – hade sålt näst intill ingenting. Hon höll jämt på att skriva på en ny roman men avslutade aldrig någon. Hon påstod att hon var generad över skräpet som de hade gett ut men gillade pengarna. Myra var däremot stolt över deras verk och saknade glansdagarna då de hade skapat heta sexscener med sjörövare, unga oskulder och sådant där.

Myra var en storväxt kvinna med snaggat, lavendelfärgat hår. I

ett fåfängt försök att dölja en del av sin kroppshyddade klädde hon sig i grälla böljande klänningar som skulle ha fungerat utmärkt som lakan till en dubbelsäng. Leigh var däremot späd, hade mörka drag och långt svart hår som var prydligt uppsatt i en knut i nacken. Båda damerna avgudade Bruce och Noelle, och de fyra åt ofta middag ihop.

Myra stjälppte i sig sin stout och frågade: ”Har du träffat Mercer?”

”Ja, vi åt lunch i dag, tillsammans med Thomas, hennes nuvarande livvakt.”

”Är han söt?” frågade Leigh.

”Ser bra ut, några år yngre. En av hennes elever.”

”Det är min tös, det!” sa Myra. ”Fick du någonsin reda på den verkliga anledningen till att hon försvann så där plötsligt för tre år sedan?”

”Nej, det kan jag inte påstå. Det var något med familjen.”

”Ja, det där ska vi reda ut i kväll, det kan jag lova dig.”

”Men Myra då”, sa Leigh milt. ”Vi ska inte snoka.”

”Visst fan ska vi det. Snoka är det jag är bäst på. Jag vill höra skvaller. Tittar Andy in?”

”Kanske.”

”Jag skulle vilja träffa honom. Han var så mycket roligare när han krökade.”

”Men Myra då. Det där är ett känsligt ämne.”

”Om jag får säga vad jag tycker så finns det inget som är så tråkigt som en nykter författare.”

”Han måste hålla sig nykter, Myra”, sa Bruce. ”Vi har redan pratat om det där.”

”Och den här Nelson Kerr då? Han är ju tråkig till och med när han har druckit, det tycker i alla fall jag.”

”Men Myra då.”

”Nelson kommer hit”, sa Bruce. ”Jag tänkte att han och Mercer skulle passa ihop, men hon är upptagen för ögonblicket.”